

der stod i min Magt efter den korte Tid, som det ærede Thing og den ærede Formand har indrømmet mig til at stille mine Endringsforslag.

**Justitsministeren:** De to Endringsforslag, som fortiden ere under Forhandling, maa jeg paa det Bestemteste modsætte mig. De lide for det Første begge af nogle formelle Mangler, som vistnok kunne undskyldes paa Grund af den korte Tid, som der har været til at overveie Sagen, inden den er kommen under Forhandling paany, og hvis der ikke var Andet imod dem: at indvende end de formelle Mangler, saa maatte man see at faae disse rettede ved 3die Behandling; men jeg har tillige væsentligere Indvendinger, som ligge i selve Bestemmelseernes Realitet. De foreslaaede Endringsforslag skulle efter Forslagsstillereens Hensigt være til de Vedkommendes Fordeel; jeg antager, at det er saa langt fra, at de vilde blive til Fordeel for dem, som kunde have Gravning eller andre Arbejder at foretage i Nærheden af Telegraphen, at de tværtimod indeholde en meget stor, i vore Love ukjendt Strengthed (Sa.)

Den formelle Mangel med Hensyn til den foreslaaede § 5 er den, at Bekjendtgørelsen skal udgaae fra Justitsministeriet. En saadan Bekjendtgørelse maatte, naar den skulde finde Sted, udgaae fra Finantsministeriet; thi Justitsministeriet har Intet med Telegraphvæsenet at bestille, og veed ikke mere end enhver privat Mand, hvor Ledningen ligger; og Justitsministeriet kunde altsaa ikke staae til Ansvar for, at den Bekjendtgørelse, som saaledes udgik derfra, var aldeles nøiagtig. Det vil vistnok ogsaa have sine store Uanskeligheder, i en Bekjendtgørelse at befrive blot nogenlunde nøiagtigt, hvor Ledningen ligger; skulde Bekjendtgørelsen være tilstrækkelig oplysende, maatte den vel forsynes med Kort, som altsaa skulde vedhæftes samtlige Exemplarer af de Bekjendtgørelser, som skulle sendes til samtlige Jurisdictioner for at thinglæses. Men den

væsentligste Indvending, som jeg har imod den foreslaaede § 5, er den, at en saadan Bestemmelse vil udelukke den Undskyldning om factisk Uvidenhed, som efter vore Love altid medføre Fritagelse for Straf. Det er en bekjendt almindelig Sætning, at, om ogsaa en Mand foretager en Handling, som medfører Rettsbrud, og det et saadant, som er belagt med Straf, saa straffes han dog ikke, naar han har været ubekjendt med de factiske Omstændigheder, som medføre Straffeansvaret; naar derimod en Bekjendtgørelse som den, her foreslaaes, er udgaaet og sat i Forbindelse med Straffeloven, saa følger deraf, at enhver Mand i Landet skal vide, hvor Traaden ligger, og Ingen vil altsaa, naar han beskadiger Traaden, kunne høres af Domstolene med den Undskyldning, at det har været ham ubekjendt, hvor Traaden laa, og at han paa Grund deraf er kommen til at beskadige samme; dersom derimod ingen saadan Bekjendtgørelse udgaaer, da vil, som jeg oftere før under Sagens foregaaende Behandling har faaet Leilighed til at yttre, mangen en Mand, som kommer til at beskadige Traaden, være aldeles angerløs, idet Handlingen maa henregnes til den „hændelige“ Skade. Det kan vel være, at det kunde være ret hensigtsmæssigt, om Finantsministeriet lod udgaae en almindelig Bekjendtgørelse om, hvor Ledningen var, til Oplysning for Undersaatterne og i det Diemed, desto bedre at sikke Traaden. Det maa naturligvis være Finantsministeriet langt mere om at gjøre, at Skade ikke skeer paa Ledningen, end at Straf bliver paalagt de Vedkommende, som maatte beskadige Ledningen, og som et yderligere Midde dertil kunde maastee en Bekjendtgørelse om, hvor Traaden var, være hensigtsmæssig. Men en saadan Bekjendtgørelse maa ikke sættes i Forbindelse med Straffeloven paa den foreslaaede Maade; thi saa vil den have den Virkning, jeg tillod mig at bemærke, til Skade for de Vedkommende.